

ERDÉLYI ZOLTÁN

2001

ERDÉLYI Zoltán DLA

**Ybl-díjas építész
c. főiskolai tanár
életmű-kiállítása**

Pécs, 2001

Martyn Ferenc Tetőtéri Galéria
2001. május 14 – június 6.

A katalógus megjelenését a Dél-Dunántúli Építész Kamara támogatta

Katalógusterv: Pinczehelyi Sándor
Tördelés: Somogyi Gabriella
Fotók: Erdélyi Zoltán, Lantos Miklós, Panyik István, dr. Szász János
Nyomda: Reproflex Kft., Pécs

ÉLETEMRŐL...

Az ősi községi anyakönyvbe Hofferder Kálmán főjegyző ZOLTÁN utónévvvel és ERDÉLYI családi névvel 1931. július 6.-i születéssel lajstromozott.

A református elemi népiskola egyetlen – kisebb lakószobányi – tantermében hat osztályt igyekezett némi alapismeretekkel megfertőzni VARGA LAJOS, később KÁROLY GYULA tanító úr. A hadba vonult tanítók helyetteseként BADITZ ANTAL nagytiszteletű úr hol szép szóval, hol mogyorófavesszővel próbált jobb belátásra bírni bennünket. A végenincs gyerekkori élményektől leszakad a padlás. Apró részletek is tisztán villognak, egyre azonban nem emlékszem, hogy valaha is tanultam volna. Feleletként egyszerűen visszamondtam azt, amit a tiszteletes úr előző nap belénkprédikált. Merthogy ha sütött, ha fújt, sötétedésig métáztunk, labdázunk, katonást meg lakodalmast játszottunk. Vacsorához a fél falut összeóhégták értünk

A nagycsalád – anyai ágon

Édesapám

szüleink, mert esténként meg elültünk mint a kotlósok a beszélgető-mesélő szomszéd öregek között. Úgy mondják: roppant játékos és irgalmatlanul rossz gyerek voltam. Hol napközben, hol meg este, de szinte mindennap kijárt a napi egy-egy pofon, fenekes.

Felnőtt fejjel sokszor áldóan gondoltam vissza a feddő-óvó-fegyelmező kezekre.

Már kifele állt a rudam az elemiből, amikor tanítóm és a tiszteletes úr elkezdtek győzködni a Szüleimet azzal, hogy „jó feje van ennek a Zoltán gyereknek, fölsőbb iskolában lenne a helye”. De mire a nyári munka

dandárjából kilábalta a család, már a gimnáziumi helyek megteltek, lezárták a beiratásokat. Valahogy mégis bejutottam a veszprémi piaristákhoz magántanulónak. Valami csoda folytán elvállalta a latin felkészítést SOMLAI ARTUR plébános úr, a többi tantárgyból pedig a szigorú, kajlabajszú ÁCS JÓZSEF tanító úr. Kemény, katolikus, számonkérő-nevelők napi rendszeres feladatokkal. Minden áldott nap dolgozatot írtam latinból. Még a szüretelő plébánoshoz is ki kellett vinni a leckét a szőlőhegyre. Egyetlen nap sem maradhatott ki. Írásbeli vizsgadolgozatom annyi idő alatt írtam meg hibátlanul, amíg a magyar szöveget felírta a tanár a táblára.

Az akkoriban rendszeres rokoni kapcsolatokat ápoló nagycsalád megtalálta az utat a Pápai Református Főgimnáziumhoz. Részen DR. MOLNÁR IMRE nagybátyám révén, aki akkoriban a Pápai Takarékpénztár főügyésze volt, másrészt a Pápán végzett BADITZ tiszteletes úr révén, akinek Béla fia végzős volt a gimnáziumban. Így hát egy ködös szeptember eleji hajnalon felpakolták

Családunk – középen egy fiatal kisé bamba építész

zöld faládámat a lovas kocsira halmozott ölfá, liszt, zsírosbödön, szilvalekvár, miegymás tetejére, apám a lovak közé csapott: indulás Pápára.

A kétnapos út tele csodákkal, át a vadregényes Bakonyon, szállás egy falusi fogadóban.

Pápai kollégistaként sűrűsödött körülöttem a világ. Az iskola kiváló tanáraival, a kollégium rejtélyes rendjével, a karácsonyi, húsvéti, pünkösdi legációk, a játszva-nevelő cserkészkedés megannyi zuhatagos élmény. A termekben Petőfi-Jókai szelleme, a katedrán LŐRINCZE LAJOS tanár úr, mögöttem CSÓRI SÁNDOR II. osztályos tanuló.

1952

Közben a zuhanó bombázók új jeleket írtak az égre. Háború, front, csonkaév.

Apám beteges, bátyám katona. Gyerekfejjel családfővé avansáltam. A föld, a gazdaság az eke szarva mögé rendelt.

Háború után a közelebbi székesfehérvári Ybl Miklós Reálgimnáziumba kerültem. Közben voltam kosztos diák, népi kollégista, majd bejáró, naponta hajnali négy órás felkeléssel, 6 km kerékpározással, egy-egy órás oda-vissza vonatozással és otthoni, délutáni kétkezi munkával a gazdaságban. Amikor az utolsó gimnáziumi évben a pályaválasztásról esett szó, HARZA LÁSZLÓ osztályfőnök úr – amint később kiderült, nagyon helyesen – úgy gondolta, hogy építészmérnök legyek. Ehhez ragaszkodott annak ellenére, hogy

én magyar tanár vagy erdőmérnök szerettem volna lenni.

Végül is a műegyetemi felvételi sikerült. Mint építész hallgató az első két évfolyam után kezdett tágulni a pupillám: felfedeztem az építész szakma szépségét, nagyszerű lehetőségét. Kezdtünk egymásra találni: az ambícióim és egy csodás ősi mesterség. Nagy örömmre egyszer csak azt vettem észre, hogy teljesen azonosulok azzal amit csinálok. Ez a felismerés egy életre elkötelezett az építészettel. Az építészkaron kiváló, nagyformátumú tudós professzoraink voltak DR. WEICHINGER KÁROLY, DR. CSONKA PÁL, DR. POGÁNY FRIGYES, DR. BARDON ALFRÉD.

Utolsó végzős évünk nevezetes: 1956.

1957

A forradalom gyújtó szikrái ott sercegtek a Műegyetem falai között. 56 őszén az évfolyamot tartalékos tiszt tanfolyamra hívták be.

Állomáshelyünk: BUDAPEST, Petőfi laktanya. A forradalom első napjaiban az akkor még úgy-ahogy uralkodó rendszer katonai vezetése hol fel-, hol lefegyverezte a számukra megbízhatatlan egyetemi zászlóaljait. A nagyebédlő asztalán LATINOVITS ZOLTÁN évfolyamtársunk – a későbbi híres színész – felgyúlt hevülettel a Nemzeti dal szavaltá, miközben Sashegy felől már aknatűz alatt tartották a laktanyát. A forradalmárok megfélemezésére a Kálvin tér környékére kivezényelt katonák fegyverei, hogyan-hogysen átvándoroltak a felkelők vállára. Az évfolyam nagy része elhagyta az országot. Hívtak, cibáltak engem is. El is indultam, de eszembe jutott

anyám, meg minden ami ideköt – és már fordultam is vissza.

Az egyetem kihelyezése folytán 1957 elején Kaposvárra, a Somogy megyei Kivitelező Vállalathoz kerültem beosztott mérnökként.

1959 januárjában a Pécsi Tervező Vállalat elképedt főmérnökével közöltem, hogy náluk akarok dolgozni. Végül nem kis herce-hurca után bekerültem egy nagyszerű – szakmailag igen képzett – országosan elismert tervezőkkel teletűzdelt csapatba. Azt hiszem sokat dol-

goztam és ami ennél is fontosabb, könnyedén, mert örömet leltem a munkámban. Valószínű e miatt a könnyedség és persze a közben megszerzett szakmai tolvajnyelv ismeretében pár sikeresnek mondott épületemre kezdtek odafigyelni. Határtalanul gazdagnak éreztem magam, pedig semmim sem volt, azaz pontosabban pár könyvesláda bútorként a szobámban. Asztalnak, székek egyaránt alkalmasak voltak, csak a magasságokat kellett változtatni. Így telt el életem következő tíz kerek esztendeje, amit máig aranykorszakként emlegetek. Nem érzékeltem az idő végeességét: a nappal nem este fejeződött be és hétvégeken a hajnalok beleúsztak az éjszakába.

Pezsgett körülöttem a világ: minden állandó mozgásban volt. De minden szépség, jóság, zajosság és szuverén határtalanság mellett is mind többször nagyon egyedül maradtam egy szál magammal. Valami másra, tartósabb társakra vágytam. Ha betegség tört rám, macska sem jött az ágyamhoz, ha nagy öröm ért és távol voltak a barátok, nem volt kinek elmondani, ha pólyást láttam büszke mamája karján, eszembe jutott, hogy nem az én porontyom.

Szóval megnősültem, taknyosként harminchétévesen. Új, különleges, eddig ismeretlen világba csöppentem. A lakás otthonomá nemesedett, feleséggel, egymás után születő gyönyörű leányka babákkal. Fiatal, büszke apának képzeltem magam, és újra meg újra nagyra törő álmokkal kergetőztem: már pelenkásan a jövőjüket tervezgettem.

Közben persze a cégnél – szinte magam is elcsodálkoztam az események alakulásán – mind több kolléga sereglett körém. Tervezőből műteremvezetővé, majd főmérnökké és végül igazgatóvá avansáltam annak ellenére, hogy vezetői ambíciók mindig távol álltak tőlem. A csillagok állása akkoriban úgy festett, hogy sok eléggé jelentős terv és megépült épület révén, 1968-ban szakmai munkásságom elismeréseként Ybl-díjat kaptam. Meg még sokféle egyéb, úgynevezett kitüntetések. Az egymást elég gyakran váltó akkori miniszterek azt ígérték, hogy pár évet lehúzok mint főmérnök, később igazgató, aztán visszamehetek a rajzasztalhoz. Még azt sem kérték feltételként, hogy lépjek be a pártba. Ez a rövidnek ígért időszak 1978-tól 1991-ig tartott. Visszagondolva: a cég vezetése nem nyomasztott. A félezer mérnök és technikus gárdát szinte naprakészen személyesen ismertem és a szakma fortélyai, rejtett zugai is mindinkább feltárultak előttem. Visszatekintve szeretném hinni, hogy segítőkész kollégájuk és barátjuk maradtam mindvégig. Valamiféle büszkeségérzet azért moco-rog bennem, mert végül is az ország egyik legszínvonalasabb, legdinamikusabb intézetének voltam közkatonája, majd vezetője egyvégtében harminckét kurta esztendőn keresztül.

Közben és csak mellékesen ideírom: van egy tanyaházunk és egy nagyobbacska szőlőföldünk és díszkertünk. Húsz év alatt, sok munka árán, érett, szép környezet vesz körül bennünket a Mecsek lábánál.

1991 nyarán úgy tűnt, jön a második számú aranykorszak – a nagy pihenő, a nyugdíjas évek. Ámde egyetlen igazi pihenőnapra sem jutott idő. Pár mérnök kollégával alakítottunk egy tervező-vállalkozó magán céget. Ennek vagyok tulajdonostársa és egyben vezetője, tervezője, kifutófiúja, szóval mindenese. Egyenlőre különösebb erőlködés és kényszer nélkül, jó kedvvel üzöm az ipart. Pihenésre, családra, önművelődésre és kikapcsolódásra is jut némi idő.

Ha a sorsom nagykönyvében úgy van megírva, hogy még egy ideig viszonylagos egészségben tevékenykedhetek, akkor hálát adok Istennek. Ha nem, akkor is...

1968

Mesteriskola

RÖVID ÉS HÉZAGOS MEDITÁCIÓ A MESTERISKOLA ÜRÜGYÉN ÉPÍTÉSZEKRŐL, ÉPÍTÉSZETRŐL

Én azokban a fiatal építészekben bízom, akik

BÁTRAN ÚSZNAK

a mély vizek felett és eszükbe nem jut, hogy elmerülhetnek.

Ennek a szakmának minden felemelő, mindent megérő igézete mellett annyi buktatója van, hogy ezt ma már bátortalan, köldöknéző meditációba merülő architektusok jó felkészültséggel sem tudják művelni.

Azokat a fiatalokat becsülöm, akik az alkotómunkában a

TÁRSAS GONDOLKODÁS ÉS CSELEKVÉS

kamaszos szárnyaló ritmusára verik a tam-tamot, akik keresik, kutatják a

FRISS, HITELES FORRÁSOKAT,

melyekből építészeti gondolatviláguk, formaviláguk meríteni tud.

Akik

HINNI TUDNAK

az elfeledett értékek újrafelfedezésében.

Akik hinni tudnak önmagunkban...

Akik hinni tudnak abban, hogy érdemes asszimilálni, befogadni magukba mindent ami szép és nemes, mert ezek az ismeretek és élmények hatnak az alkotóépítésre, alakítják, gazdagítják formavilágát és végül ilyen vagy olyan formában – áttételesen – beépülnek a folyamat végcéljába: a megtervezett, megépült épületbe.

Az építészek munkája kockázattal is jár.

KOCKÁZATOT

azonban mindenkor csakis a jobb, a szebb, a korszerűbb érdekében lehet

VÁLLALNI.

Ezekért a célokért azonban nem csak lehet, de kell is. Aki kockáztatni nem tud, az már nem fiatal és nem építész.

Az építészet nemcsak szakma, hanem – nagyon is meghatározó módon – magatartás kérdése. Tisztetség, elkötelezettség, igazságosság, hit, tárgyilagosság, erő és gyengédség – szóval emberség kérdése. Úgy gondolom, hogy a lehetőségek letapogatásának, a feladat szorgos körüljárásának, a lázas kutatókereső munkának, egyáltalán a tervezési munkálkodásnak értelme és végcélja a megépült, jól használható, a környezetét rendezni, annak értékeit felfokozó, az ember ízlésvilágát nevelni, alakítani tudó építészeti alkotás.

Végül is a kételyek, a napi küszködések, a meglehetősen szűk manőverezési zóna ellenére sem mondhatunk le a szakmáról, az emberséges környezetteremtés lehetőségéről.

Ilyen könnyen nem adjuk...

Nincs más lehetőség számunkra, csak az, ha hiszünk a

TEREMTŐ TEHETSÉG ÉS TÁRSADALMI AKARAT

találkozásában és együttes teremtő erejében, mert előbb vagy utóbb, de csak így valósulhat meg általánosabban az a minőségi építészeti környezetformálás, amiért a

FELELŐSÉGET

nemcsak ma és magunk előtt, de utódaink előtt is

VÁLLALNI KELL.

**„Jót s jól
ebben áll a nagy titok,
ha ezt nem érted
szánts-vess és hagyd
másnak az áldozatot.”**

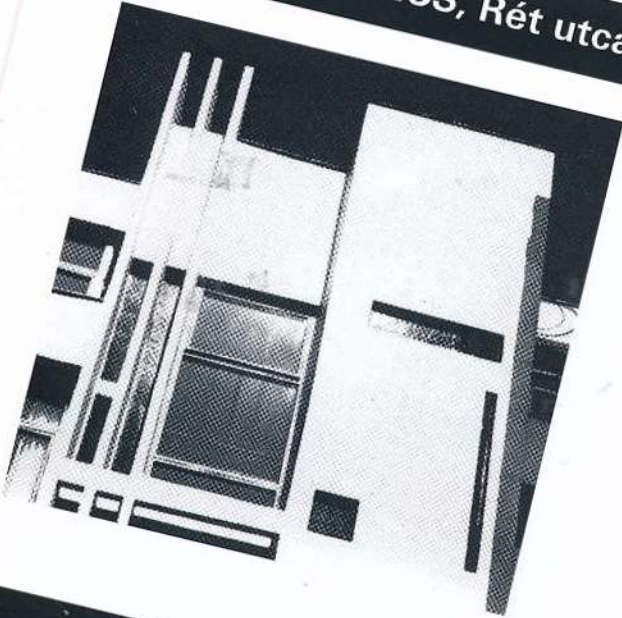
(Kazinczy Ferenc)

PÉCSVÁRAD • Általános iskola és gimnázium (1962)

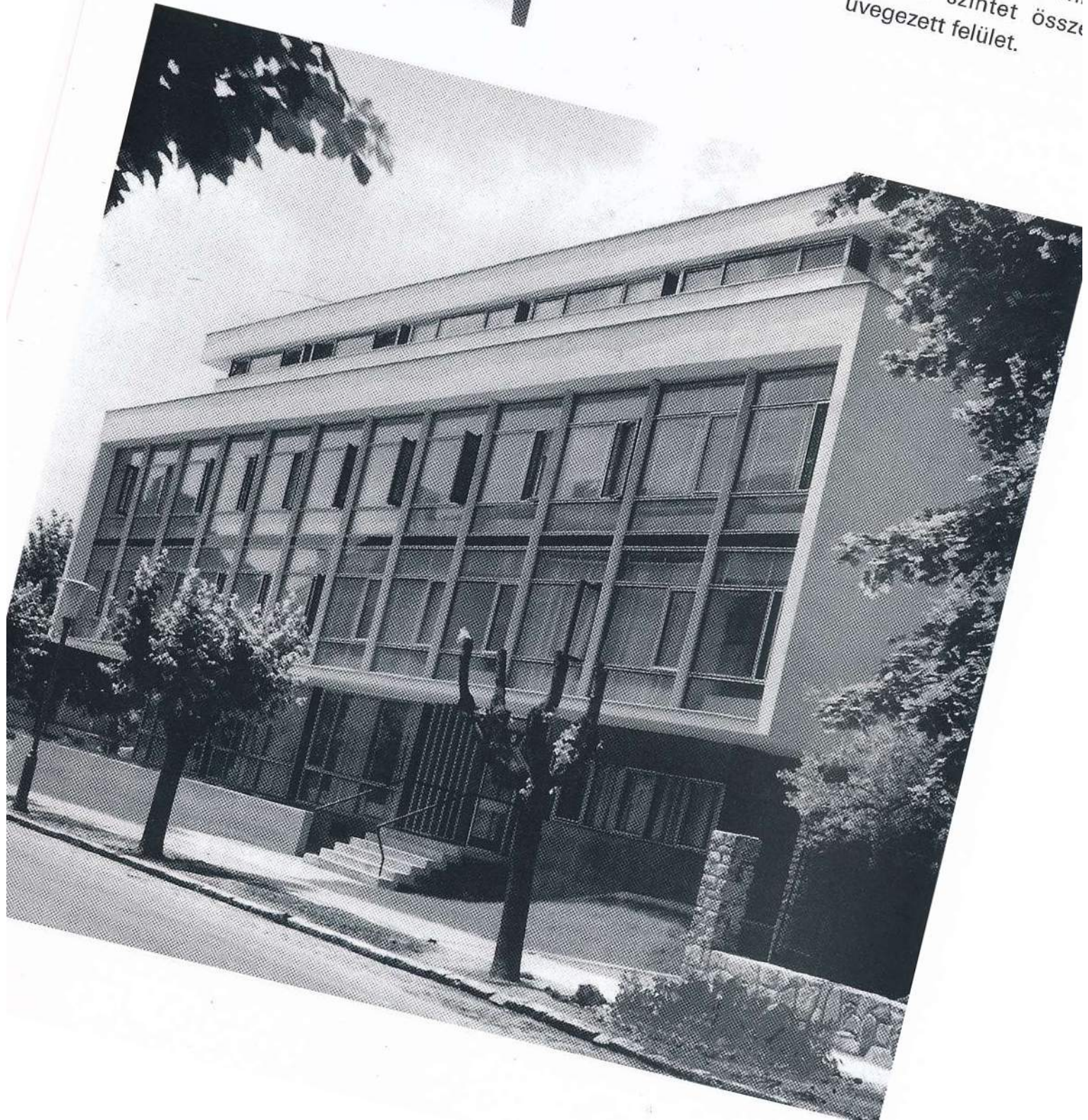
Oldalfolyosós elrendezésű iskola, hátsó traktusában tornateremmel. A tervezés során alaptörekvés volt, hogy a zengő lankáira felkúszó város fölött egy tájba simuló horizontális épület a közeli középkori várral és a középben kiemelkedő templommal harmonizálva egészítse ki a műemléki együttest.

PÉCS, Rét utca • Mecseki Erdőgazdaság irodaháza

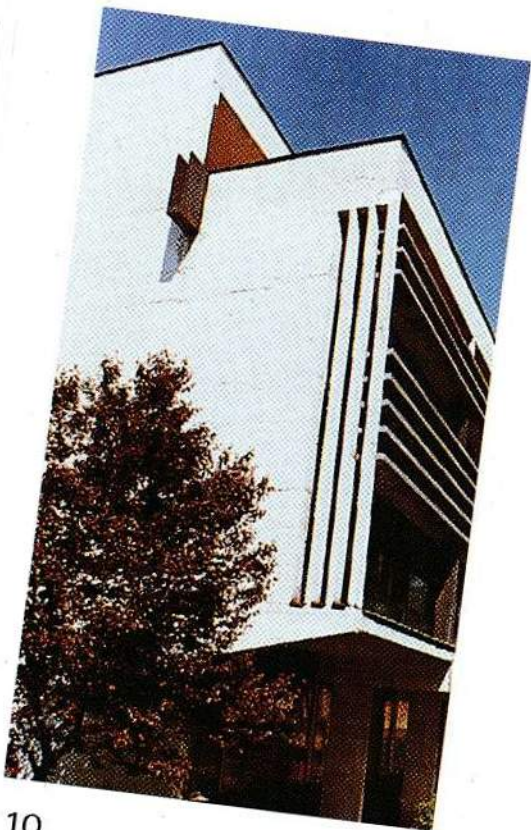

Az épület tömege magasságával a beépítés léptékében igazodni. Az épület domináns eleme a főhomlokzat és a főhomlokzat konzolosan, mezzszintet összeüvegezett felület.

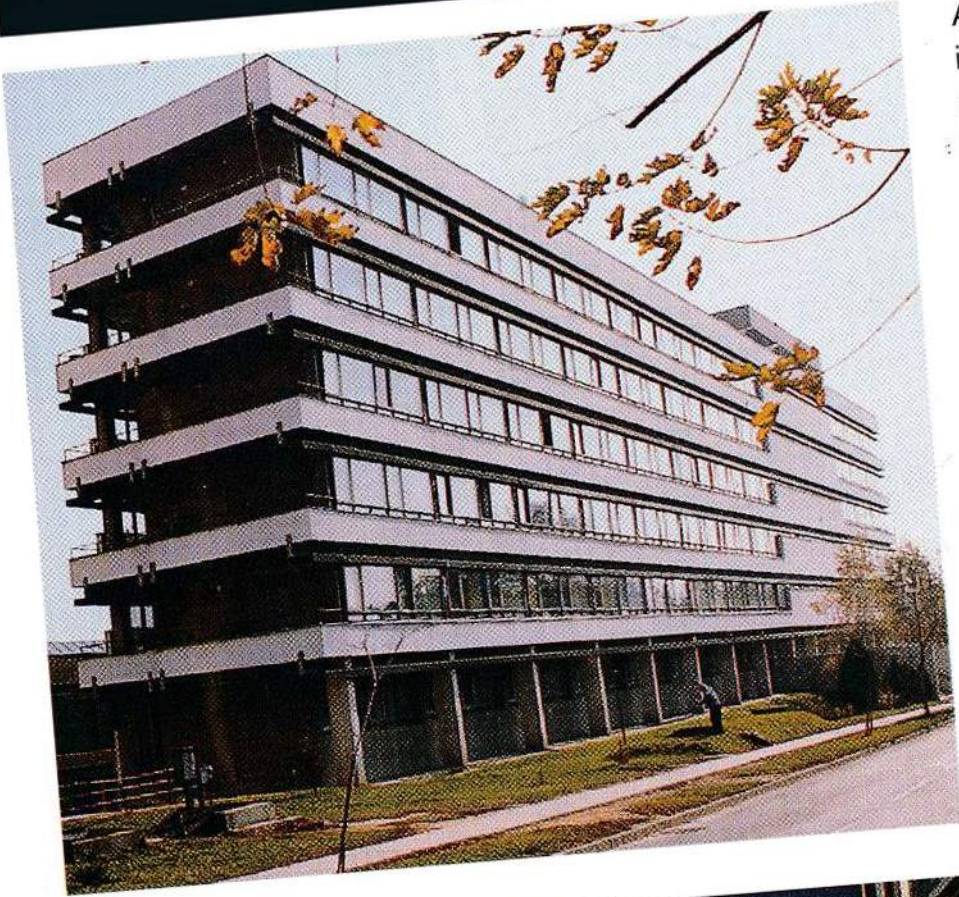

PÉCS, Köztársaság tér • Gazdasági társaságok irodaháza (1964)

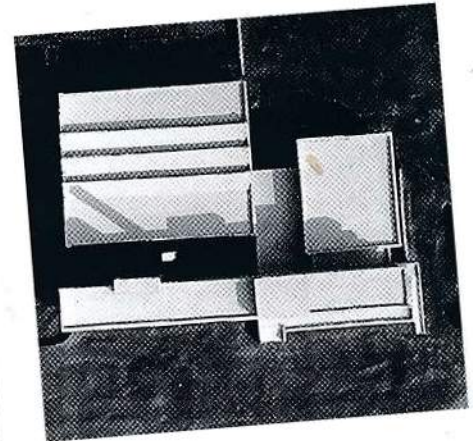
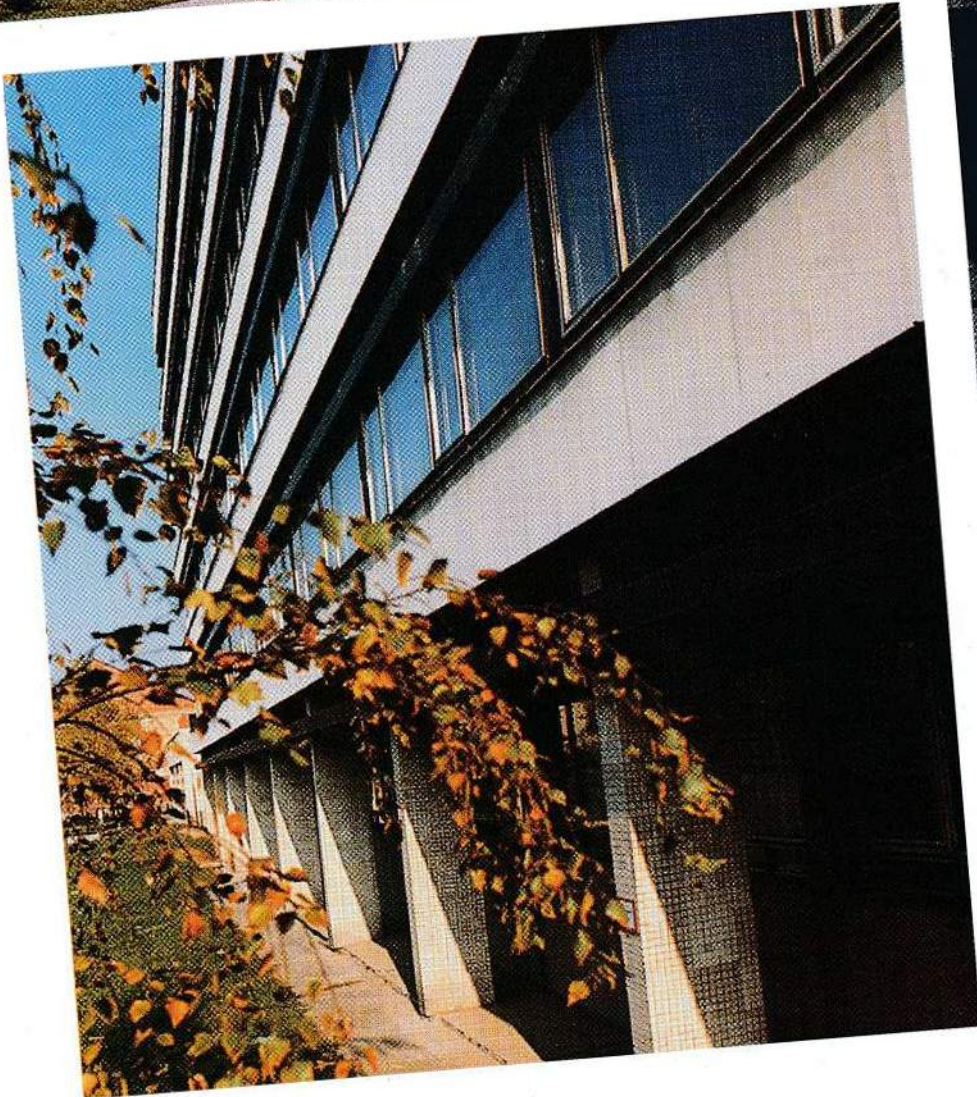
A korábban megépült szomszédos irodaházzal léptékben, formai kialakításban, anyaghasználatában rokon épület. A déli főhomlokzat végigfutó árnyékoló lamellái szükségessé tették a gyakorlatilag természetes úton meginduló légáramlás miatt 8–10 fokos hőmérsékletkülönbség kialakulását.

KAPOSVÁR • Szakközépiskola és tanműhely (1965)

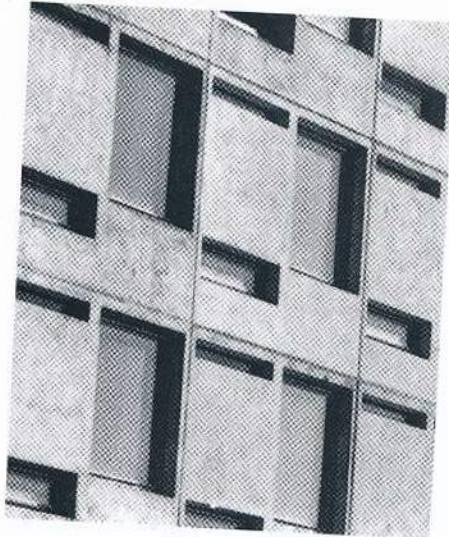

A 16 tantermes szakközépiskolához az udvar felőli szárnyrészekben tanműhely, 600 fős konyhaüzem-étterem és tornaterem kapcsolódik. A főépület homlokzatburkolata kemény mészkőlap, egyéb helyeken nemesvakolat.

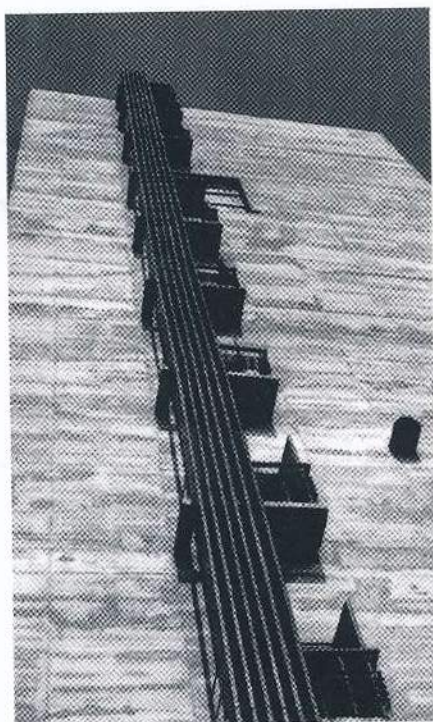

SZEKSZÁRD • Kadarka utca, 8 tantermes gimnázium (1965)

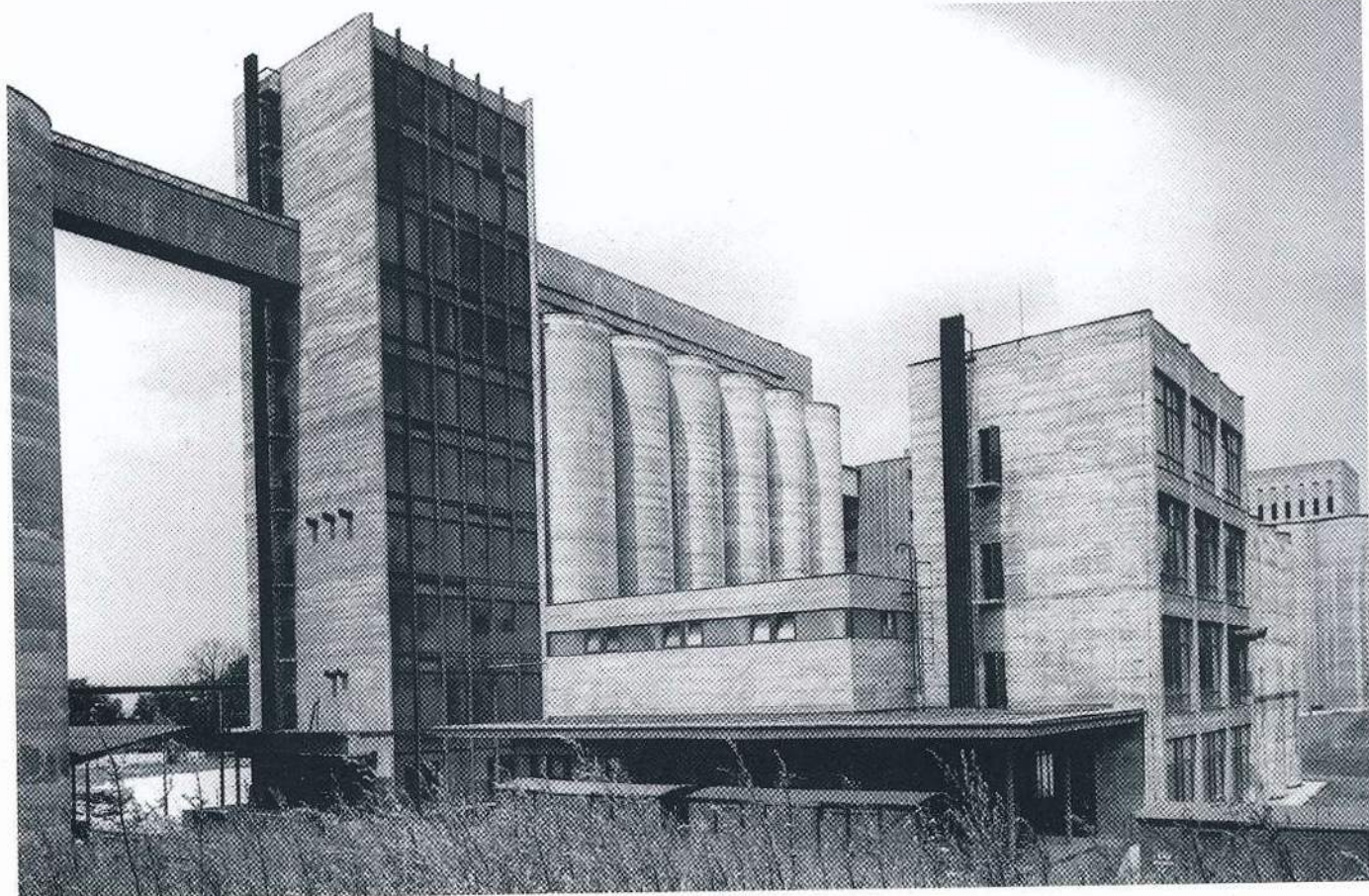
A gimnázium 400 fős kollégiumával, éttermével, konyháuzemével, tornatermével egy belső tanulóudvart kerekez. A különböző funkcionális egységeket zárt közlekedőrendszer kapcsolja egymáshoz.

NAGYKANIZSA • Sörgyár Malátaüzem (1964)

A munkásságomban az első jelentősebb megvalósult ipari épület. Bizonyítani igyekeztem ezzel a létesítménnyel azt, hogy a feszes technológiai folyamatok és kötöttségek nem akadályozói, hanem megfelelő kooperáció esetén inspiratív lehetőségei a tervezésnek. A nagy összefüggő látszóbeton felületek kontrasztja a manipulációs torony negyven méter magasságig végigfutó üvegfa.

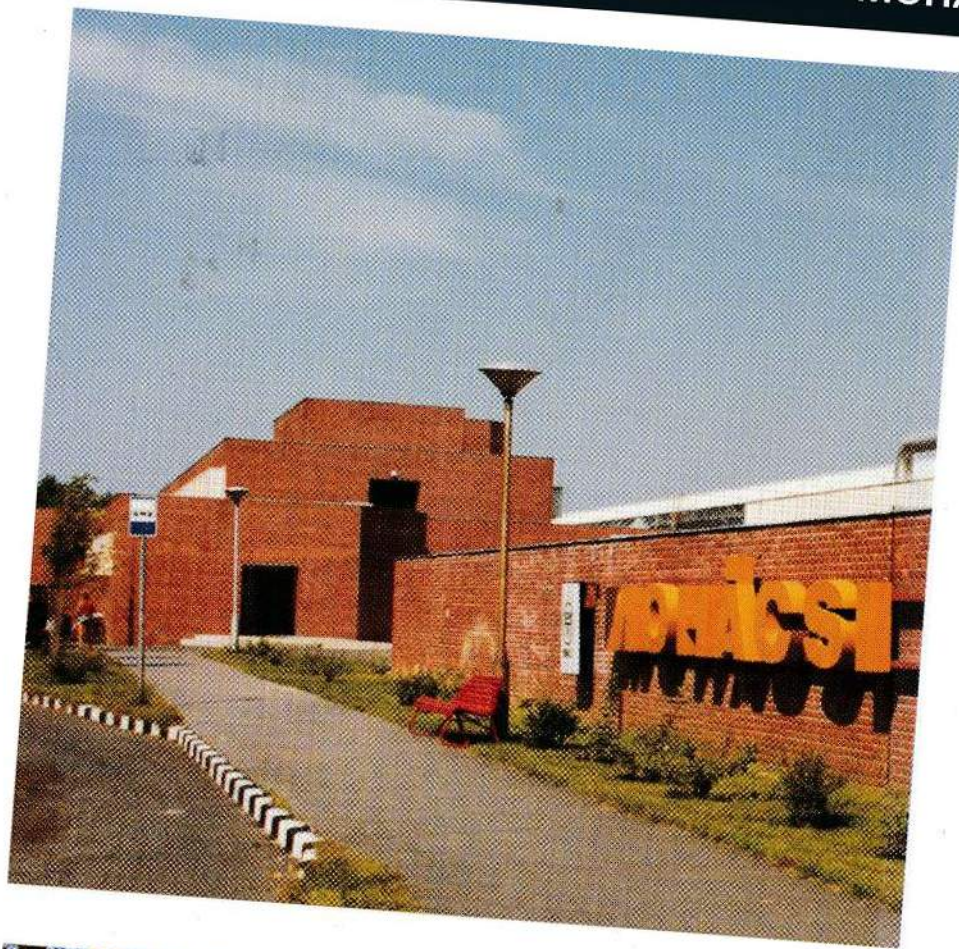

PÉCS, Újmecsekalja • Üzletház (1970)

Az áruház eladóterét a berendezések szabad átrendezhetősége, esetleges funkcióváltás miatt nem tagolják oszlopok. A 24 m-es fesztáv tartószerkezete külső acél rácsostartó alsó övére akasztott kikönnýtett födém konstrukcióval. A magas talajvíz miatt kiemelt üzlettér alatt raktárak helyezkednek el, hátsó udvari feltöltéssel, teherlift kapcsolattal. Léptékrendjével, anyaghasználatával a környező intézményekhez igazodik.

MOHÁCS • Székgvár (1976)

A gyárépületek általános hangoló monoton jellegű igyekeztünk oldani a gyártócsarnokot körülölelő szociális, igazgatási és ellátó épületblokkokkal, feliratos kerítésfalakkal. A szépen falazott nyerstégla felületeken jól érvényesülnek az előre gyártott fehér műkö ablakkeretek.

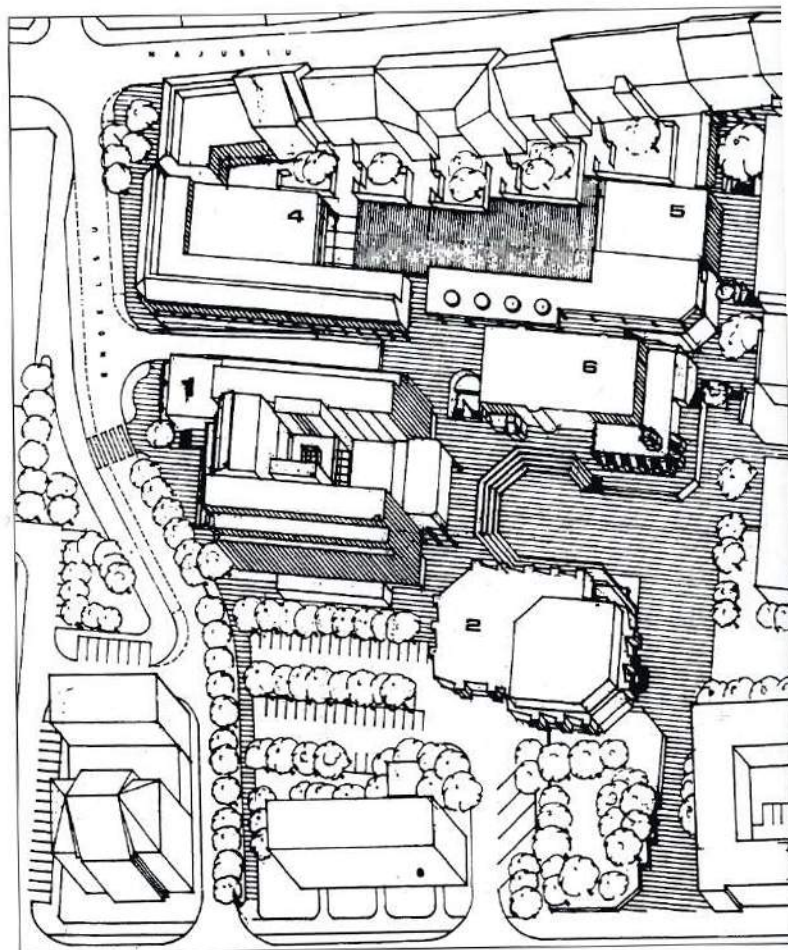
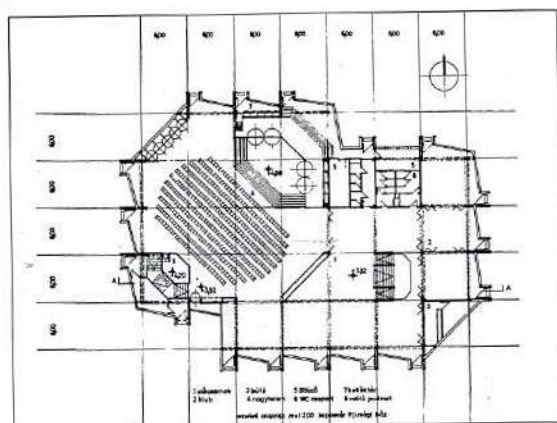

KAPOSVÁR • Ifjúsági ház (1974)

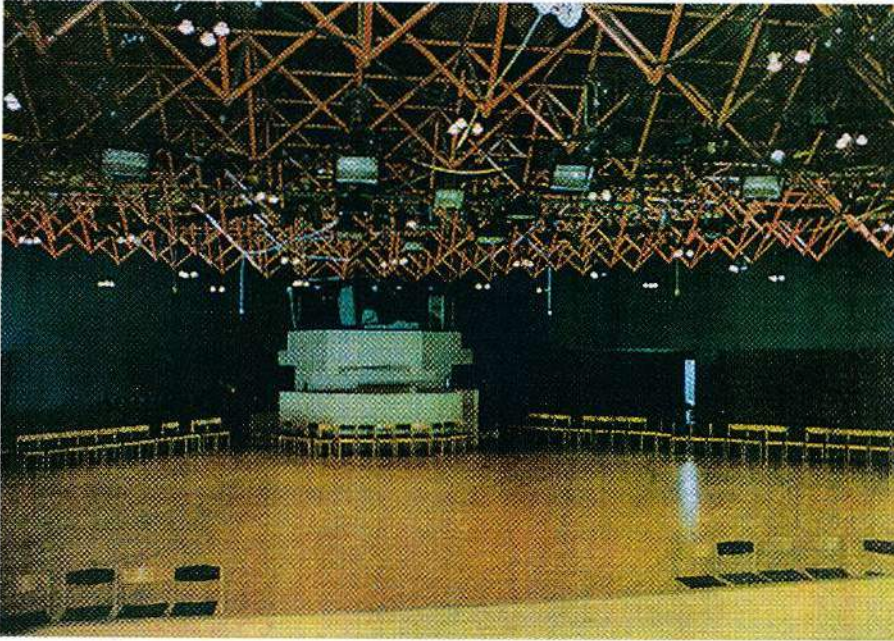
Az 1970-ben lezajlott országos terv-pályázat első díjas terve alapján indult a város központjában megvalósításra kerülő igazgatási-művelődési centrum tervezése, majd felépítése.

Négy jelentős közintézmény által határolt intim gyalogos forgalmi tér egyik épülete a részben Zsolnay kerámia burkolatú Ifjúsági ház.

A Megyeháza az Ifjúsági ház és Könyvtár felépült.

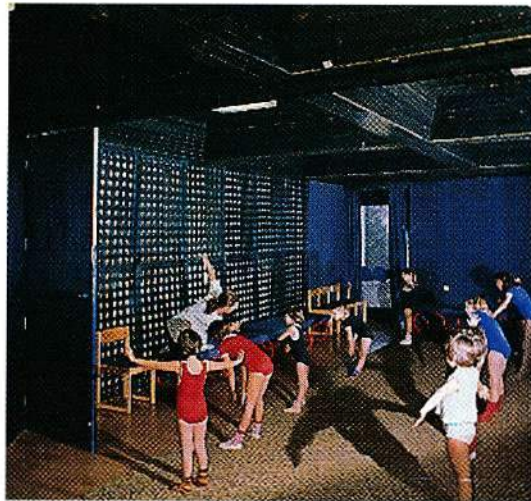

KAPOSVÁR • Ifjúsági ház (1974)

Az épület tervezése során a fiatalok sokirányú és időről időre változó érdeklődési körére, gondolati és cselekvési mozgásigényére, friss forma és színvilágára alapoztunk. Így alakult ki az alsó fogadó kiszolgáló szint felett a terek teljes összenyithatósága és a nagyterem több funkcióra való gyors átrendezési lehetősége (színpadi produktumok, előadások, kiállítás, film, tánc).

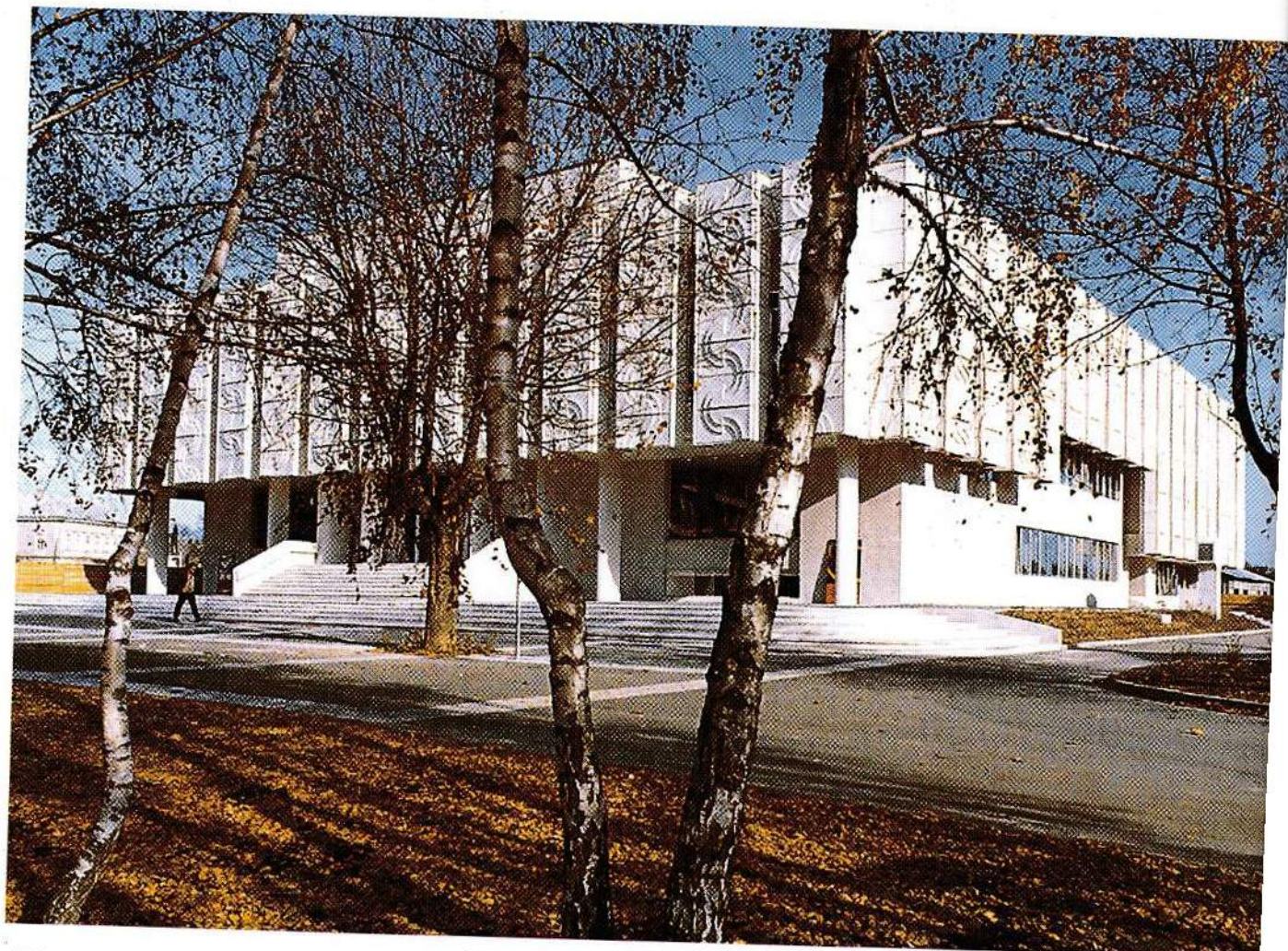
Belsőépítész:
Uherkovich Ágnes.

NAGYKANIZSA • Művelődési központ (1975)

Az épület egy gyalogos teret övező együttes fontos eleme. A központosan elhelyezkedő színház blokk kiegészült hangverseny teremmel, kiállítási klub, balett stb. terekkel. Térkapcsolatai az egyéni művelődés és a közösségi társas élet nyitott lehetőségeit kínálják.

A művészi értékű fehér műanyag panelek vertikális szalag motívuma a napjárástól függően percről percre más és más árnyék formációval lepi meg a nézőt.

NAGYKANIZSA • Művelődési központ (1975)

Belsőépítész:
Máthé András.

Homlokzatmotívum:
Lantos Ferenc.

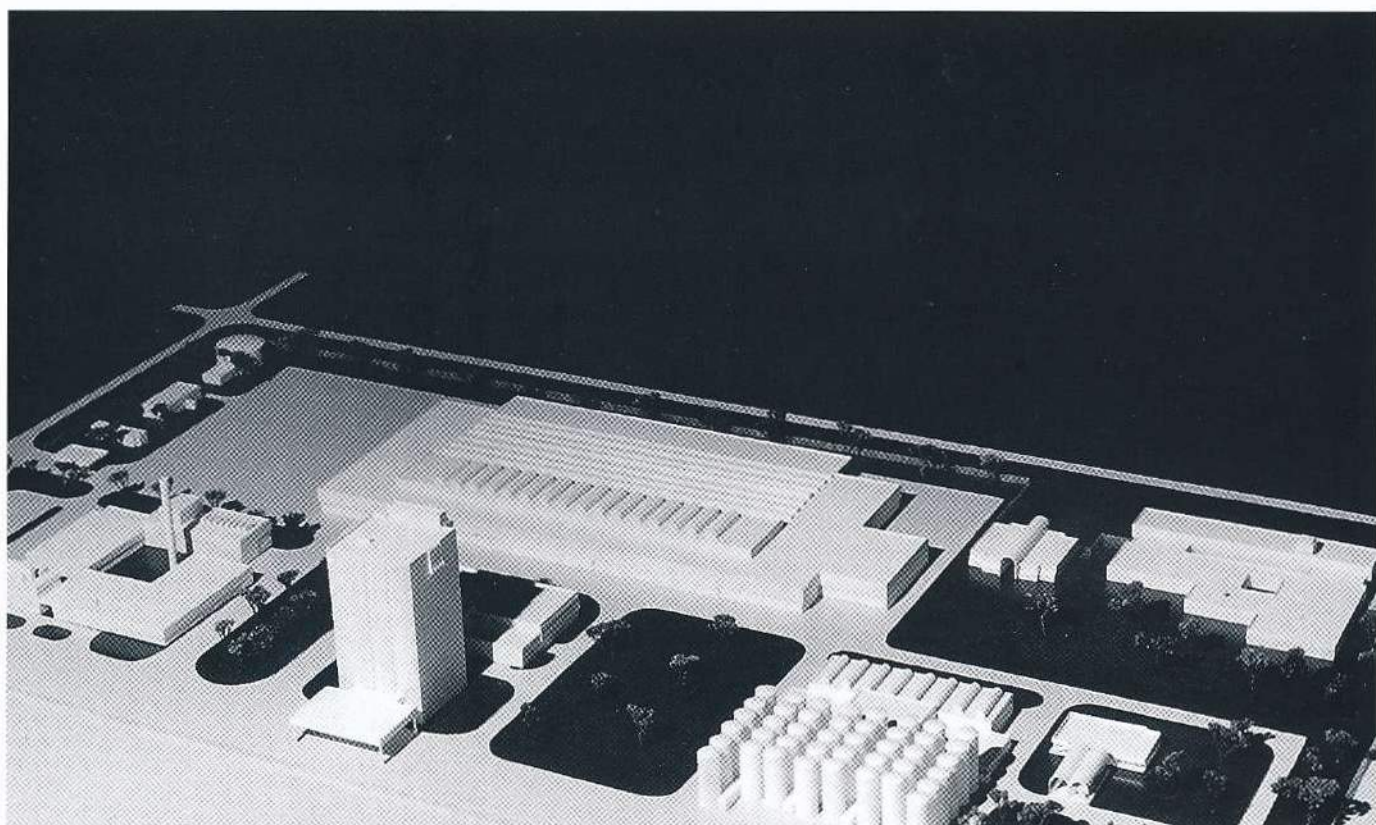
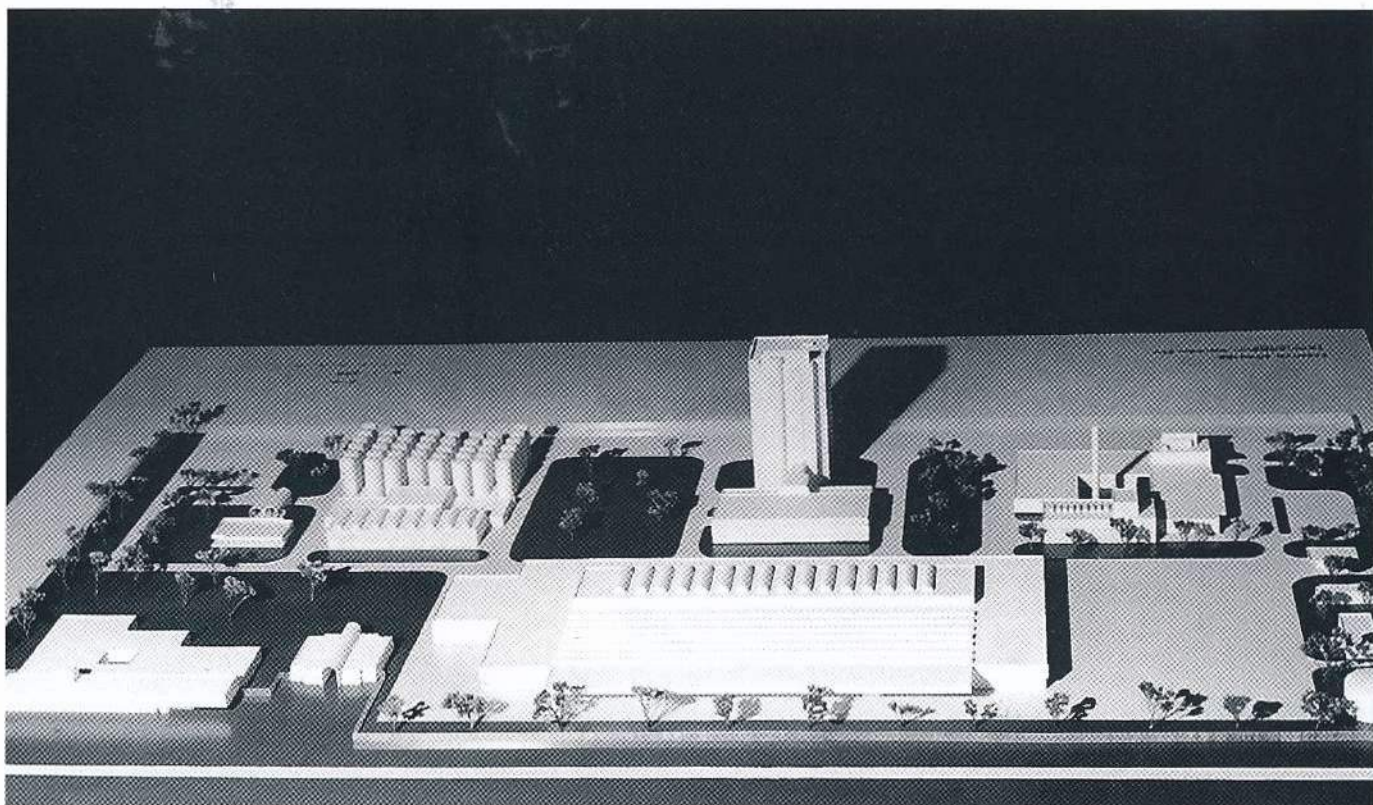

NAGYKANIZSA • Bevásárló központ (1977)

Az épület földszintjén és a felső szinten egy belső udvarra szervezve, különböző boltok és pressó helyezkedik el. Burkolata a szomszédos művelődési központnál jól bevált, tartós, fehér üvegszál erősítéses műanyag panel. Az elemek konzolos kiülése körben az épületen a mögöttes lépcsatornák elhelyezését, függőleges bordázata pedig a statikailag szükséges merevséget szolgálja.

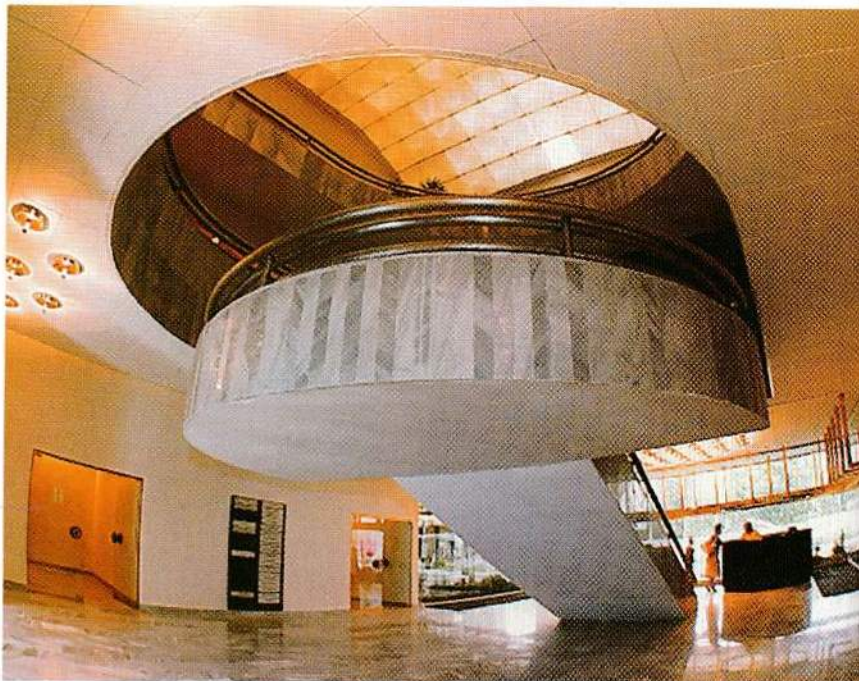

A kiviteli tervezés befejezése után következett be a kormány beruházási stoppja, amely keresztelte a megvalósítást.

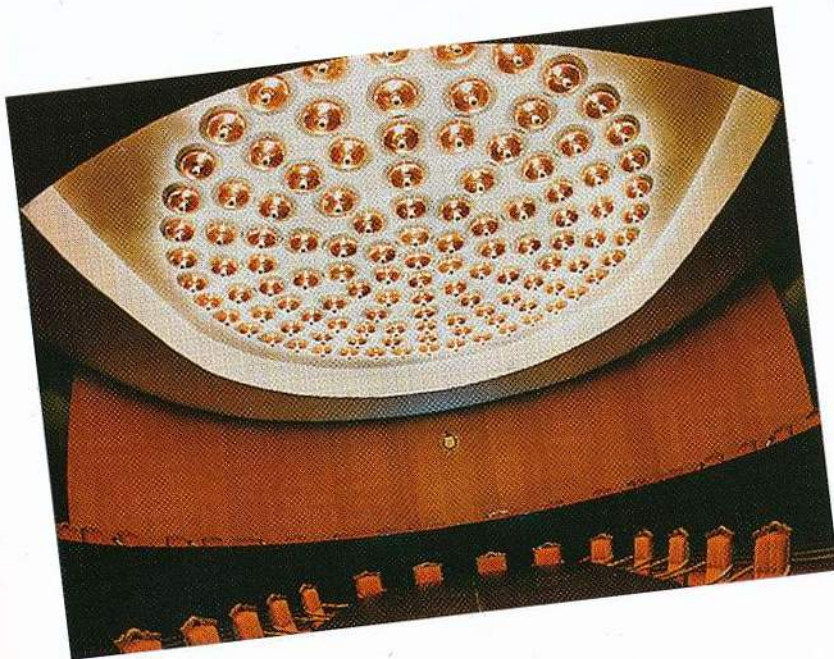
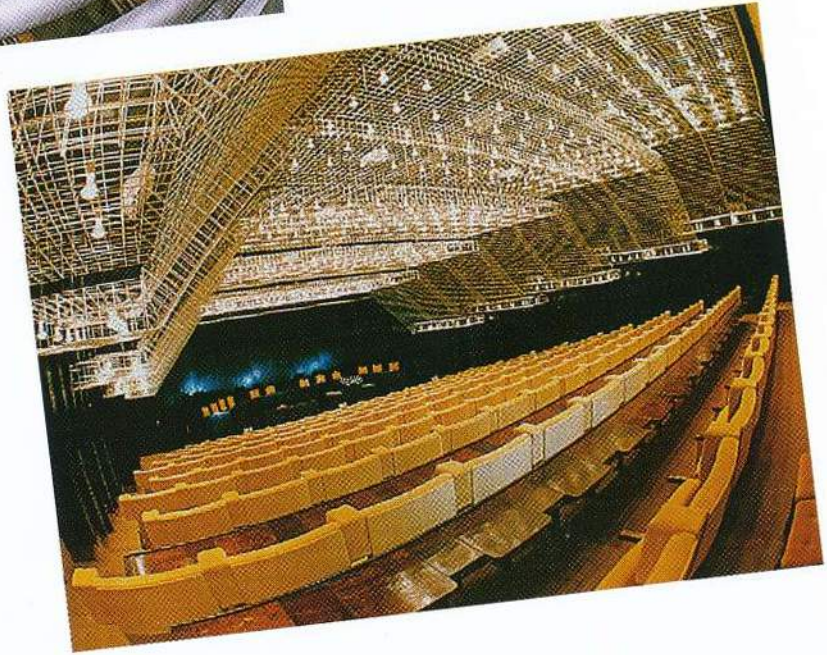
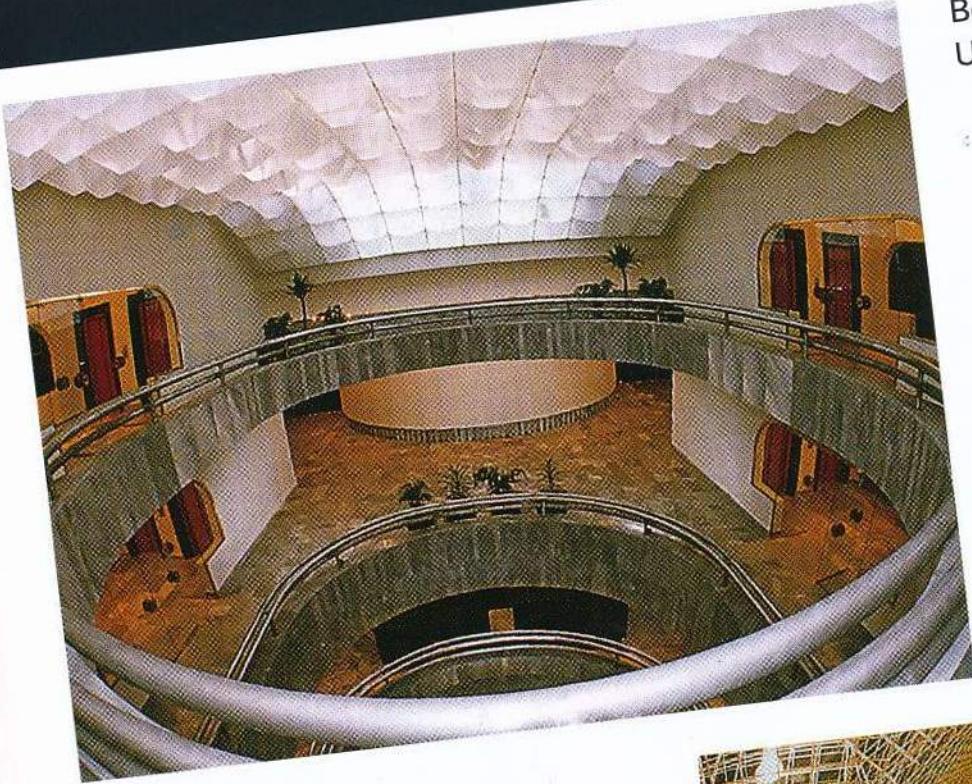
KAPOSVÁR • Megyeháza (1982)

Az országos tervpályázat alapján tervezett igazgatási-művelődési együttes központi elhelyezkedésű és szerepkörű, meghatározó épülete. Az adminisztráció külön tömegekre bontva és lépcsőztetve került a központi fogadó elosztóterek és nagyterem két oldalára. Az épület keleti-nyugati irányban is térre szerveződött. A terek közötti gyalogos kapcsolatot az épület földszintjén két széles közhasználatú átjáró biztosítja.

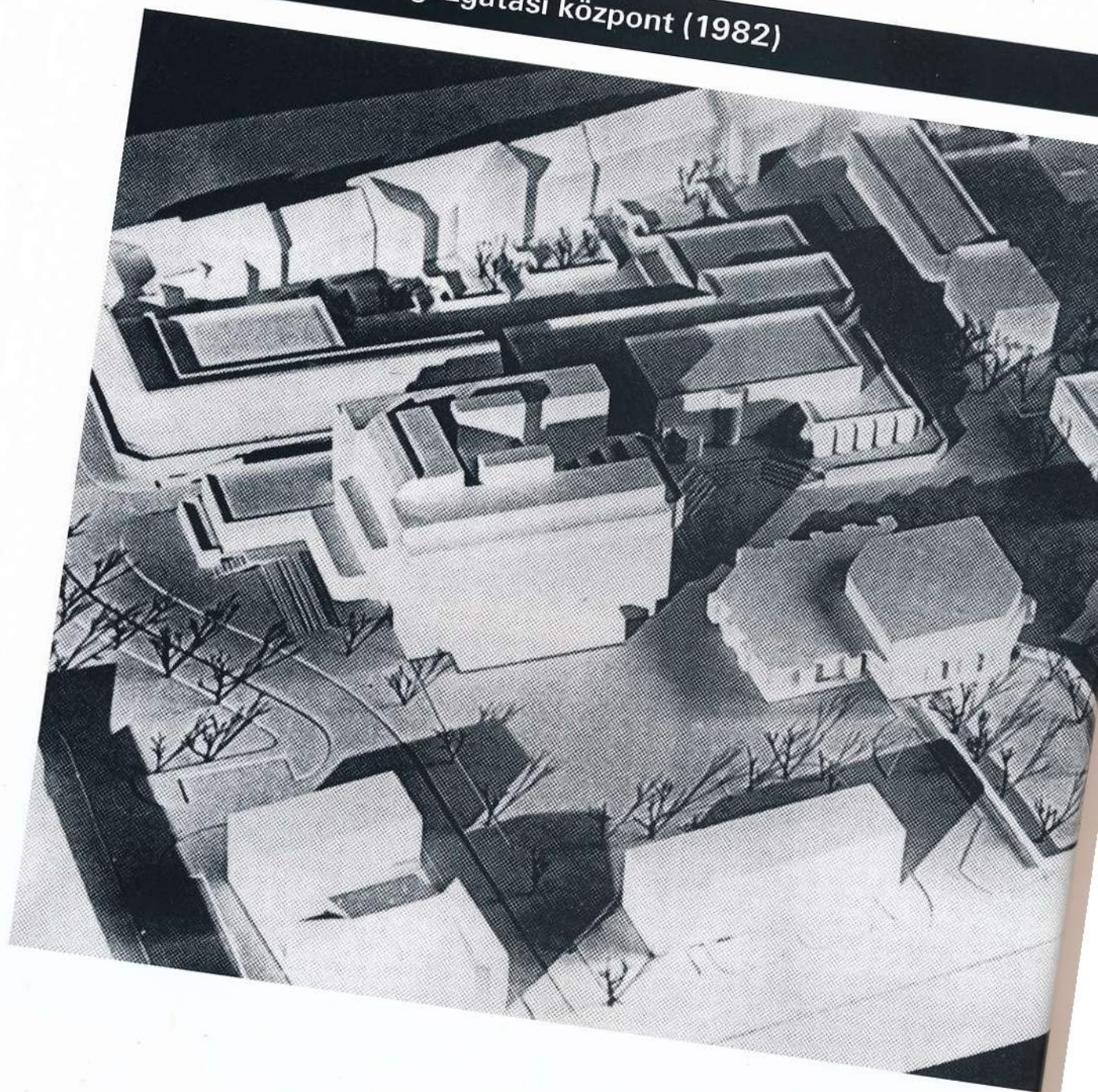

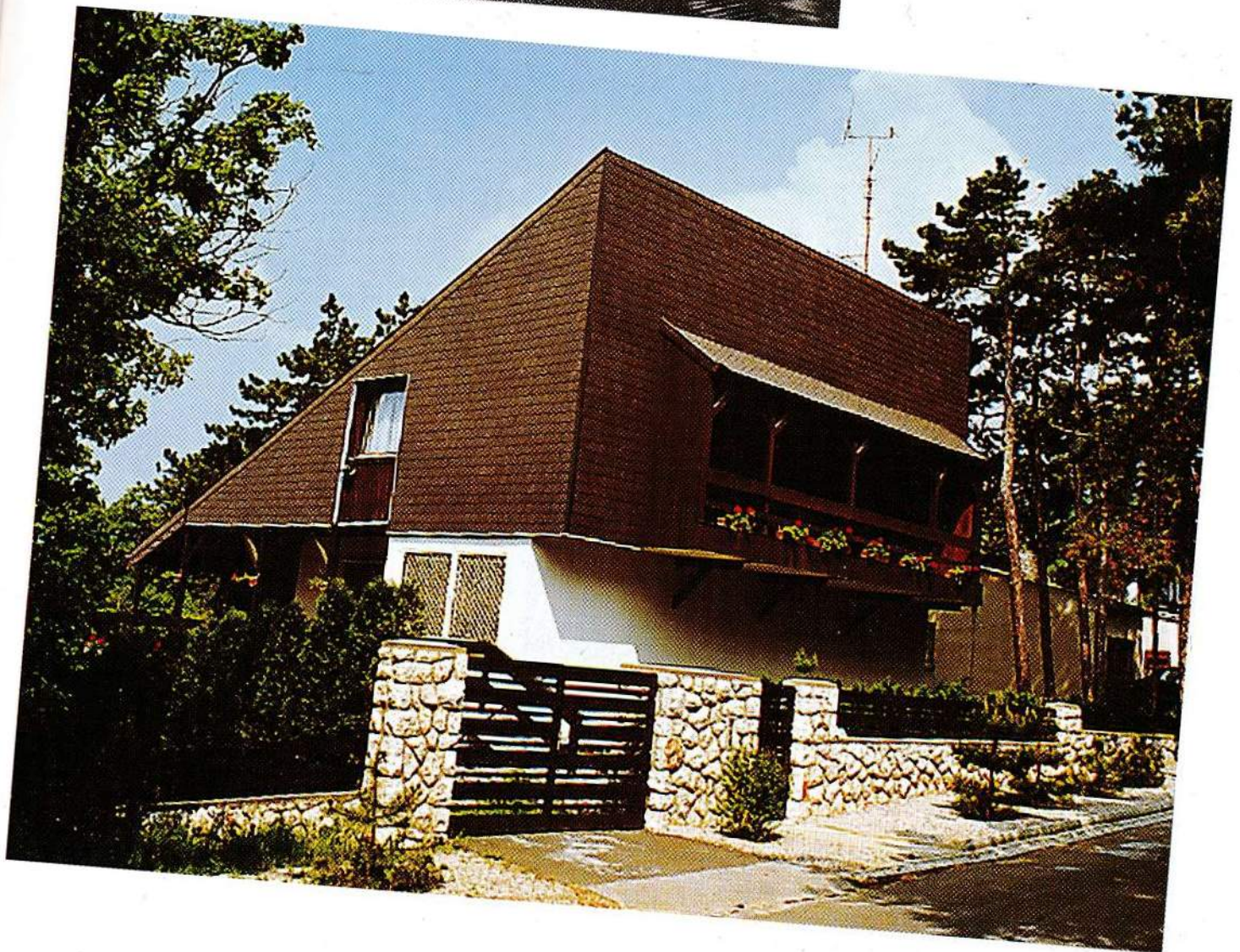
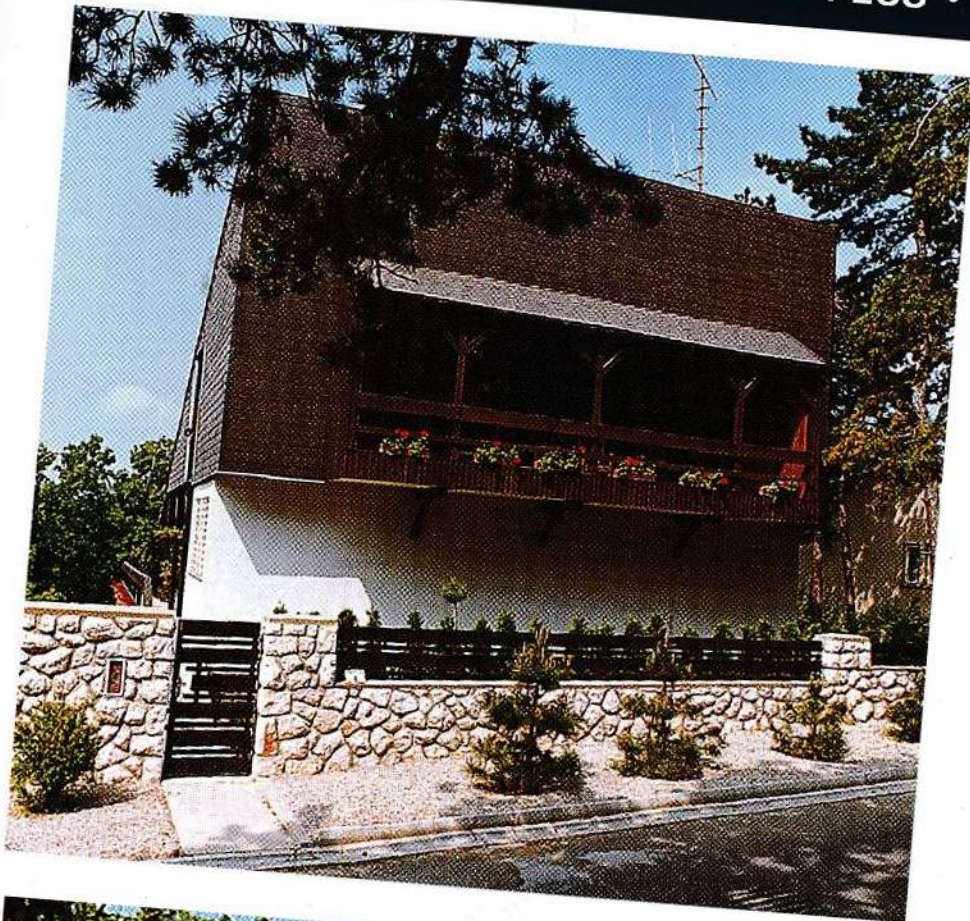
KAPOSVÁR • Megyeháza (1982)

Belsőépítész társtervező:
Uherkovich Ágnes.

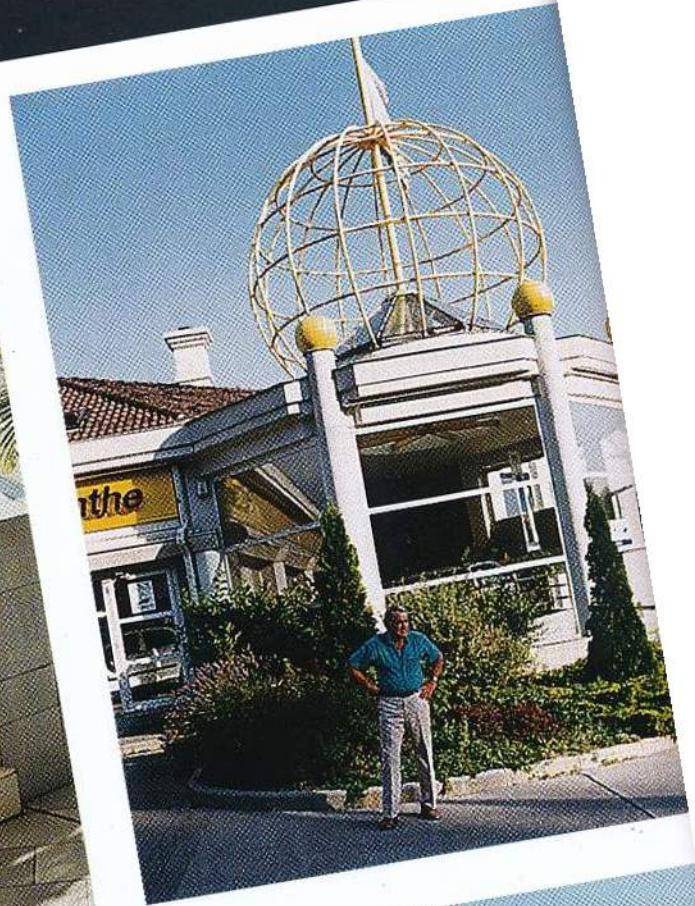
KAPOSVÁR • Igazgatási központ (1982)

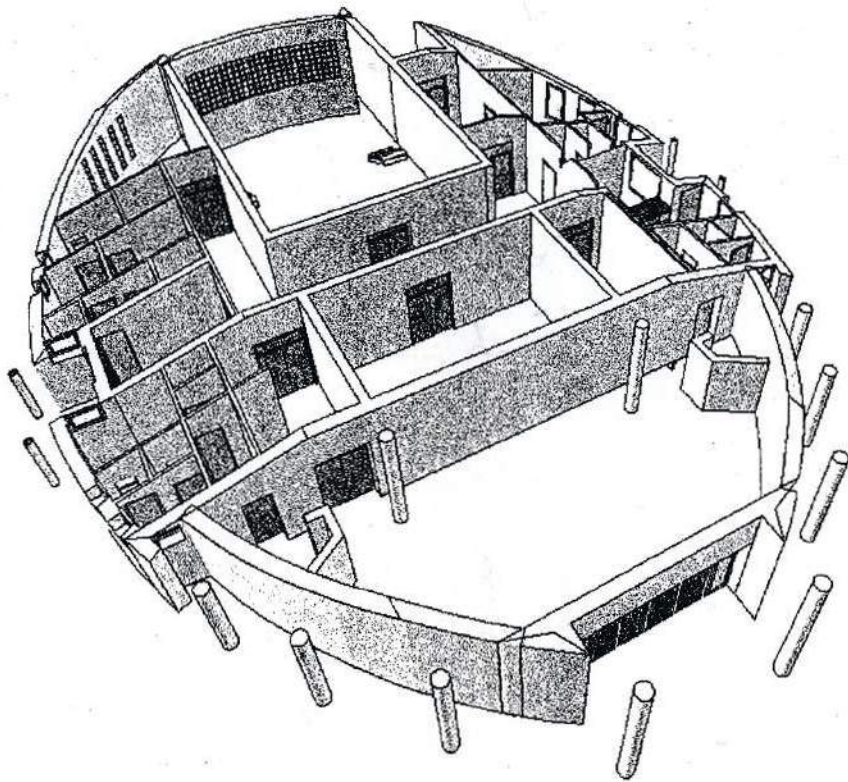

PÉCS • Opel szalon (1992-93)

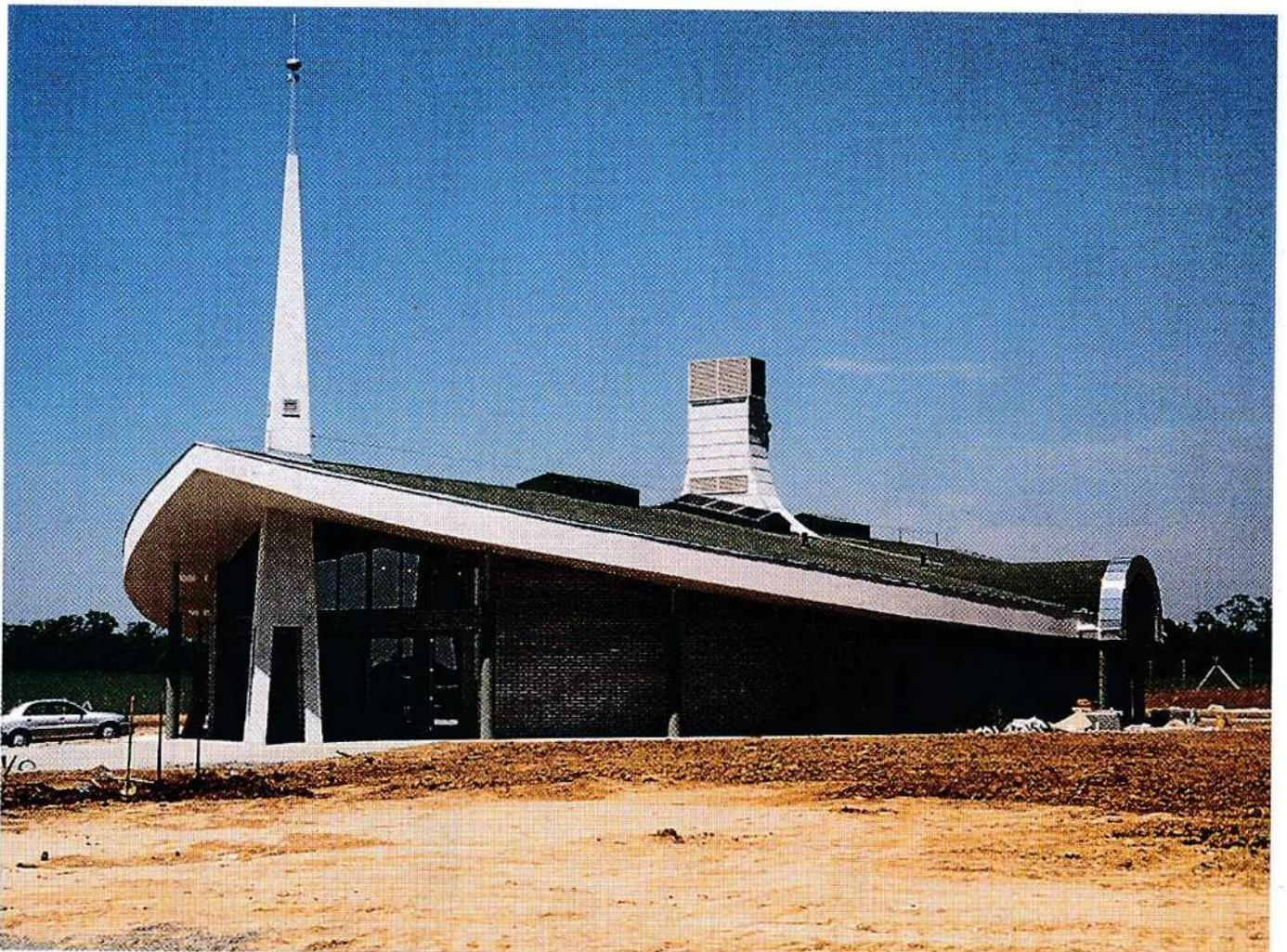
Tervezőtárs:
Specker Attila.

PÉCS, Reménypuszta • Krematórium (1999)

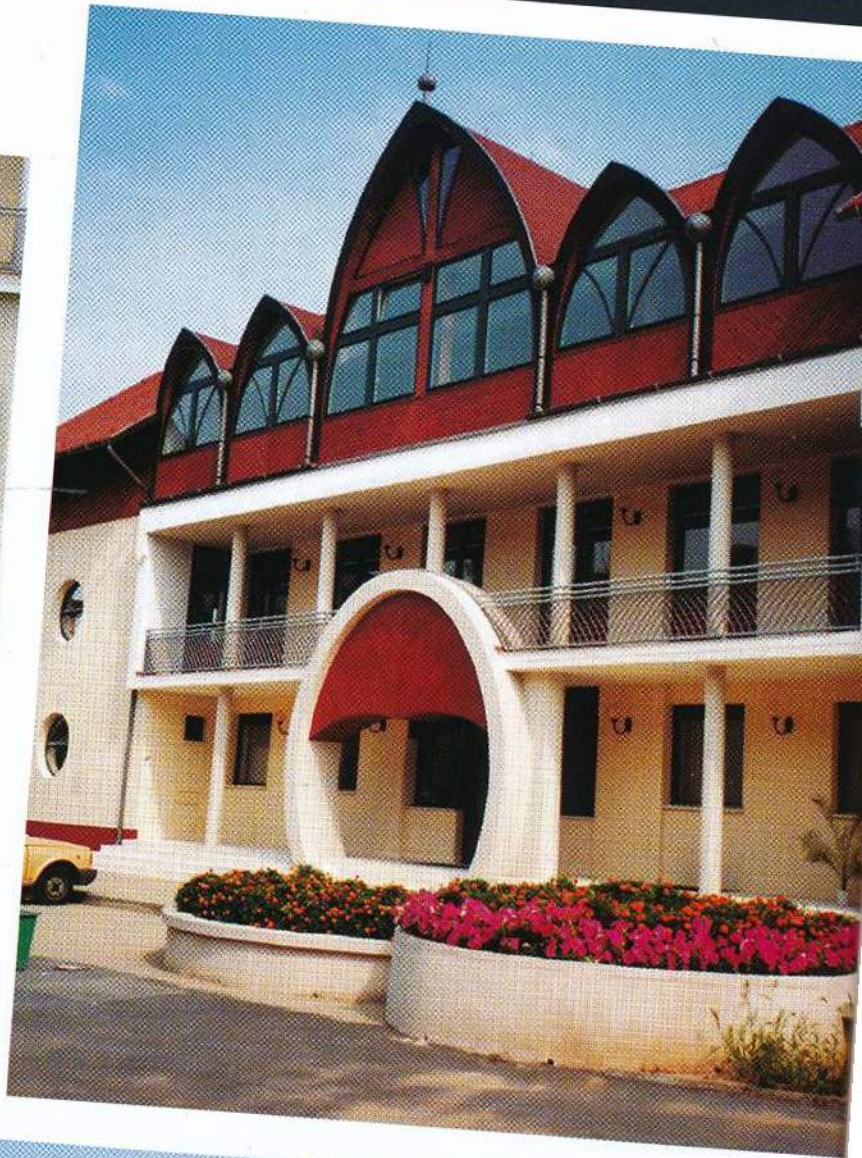

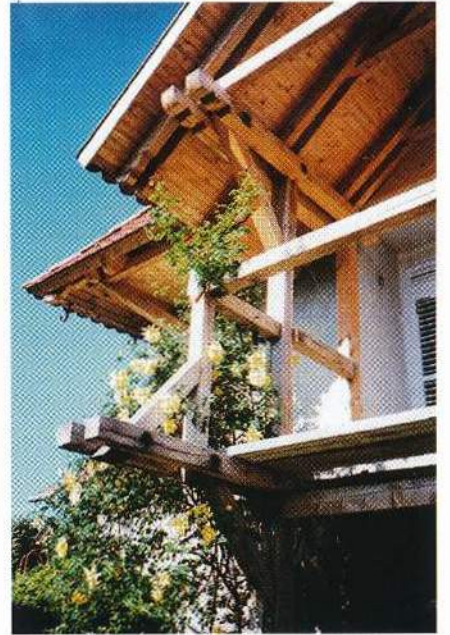
Az elmúlásnak, az élet végességének értelmezése, a kegyeleti, temetkezési szokások kultúrkörönként változnak. A hamvasztásos, urnás temetés nálunk is terjedőben van. Az elhunyt hamvasztása és búcsúztatása egy szinten, de teljesen elválasztva történik.

PÉCS • Építőipari szakképzési központ (1998)

Tervezőtárs:
Somlyódi Sándor.

SZAKMAI ÉLETRAJZ

Erdélyi Zoltán (Ősi, 1931. július 6.)

Tanulmányok:

- Pápa, Református Kollégium Gimnáziuma
- 1943–51 Székesfehérvár, József Attila Gimnázium
- 1951–56 Budapest, Műszaki Egyetem (okleveles építészmérnök)
- 1970–72 Budapest, Műszaki Egyetem (okleveles városépítés-városgazdaság szakmérnök)

Munkahelyek, beosztások:

- 1956–59 Kaposvár, Somogy megyei Építőipari Vállalat, építésztervező
- 1959–78 Pécs, Dél-Dunántúli Tervező Vállalat (Pécsiterv), építésztervező
- 1978–83 Pécs, Dél-Dunántúli Tervező Vállalat (Pécsiterv), műteremvezető főmérnök
- 1983–91 Pécs, Dél-Dunántúli Tervező Vállalat (Pécsiterv), igazgató
- 1991– Pécs, Bau Universal Tervező, Vállalkozó Kft., tervező-ügyvezető

Közéleti tevékenységek, oktatás:

- 1966–86 A Magyar Építőművész Szövetség Dél-Dunántúli csoportjának titkára, majd elnöke
- 1975–80 A Magyar Tudományos Akadémia Dél-Dunántúli Intézetének szekcióelnöke
- 1976–86 A Magyar Építőművész Szövetség vezetőségi tagja
- 1974–76 A Magyar Építőművész Szövetség Mesteriskolájának vezető építésze (III. ciklus)
- 1978–80 A Magyar Építőművész Szövetség Mesteriskolájának vezető építésze (V. ciklus)
- 1980–82 A Magyar Építőművész Szövetség Mesteriskolájának vezető építésze (VI. ciklus)
- 1988 Janus Pannonius Tudományegyetem
Pollack Mihály Műszaki Főiskolai kar, címzetes főiskolai tanár

Kiállítások:

- 1969 Dél-dunántúli Építészeti kiállítás I.
(Bemutatásra került: Pécs, Budapest, Kaposvár, Szekszárd, Zalaegerszeg, Szeged)
- 1975 Pécs, Pécsi Kisgaléria (egyéni)
- 1978 Dél-dunántúli Építészeti kiállítás II.
(Bemutatásra került: Pécs, Budapest, Kaposvár, Szekszárd, Zalaegerszeg, Szeged)
- 1998 Pécs, Pécsi Galéria, Kortárs Pécsi Építészet (csoportos)
- 1999 Ősi, Életmű kiállítás
- 2001 Pécs, Művészetek Háza, Életmű-kiállítás

Szakmai díjak, kitüntetések :

- 1968 Ybl díj
- 1969 MÉSZ plakett
- 1982 MÉSZ plakett
- 1988 Baranya megye Területfejlesztési díja
- 2001 Budapesti Műszaki Egyetem, DLA fokozat (Doctor of Liberal Arts)

Munkássága:

(a tervezett és megépült épületek közül kiemelten) :

- 1962 Pécsvárad, Általános iskola és gimnázium
- 1963 Pécs, Rét utca, Mecseki Erdőgazdaság irodaháza
- 1964 Pécs, Köztársaság tér, Gazdasági társaságok irodaháza
- 1964 Nagykanizsa, Sörgyár Malátaüzem
- 1965 Kaposvár, szakközépiskola és tanműhely
- 1965 Szekszárd, Kadarka utca, 8 tantermes gimnázium
- 1970 Pécs, Újmecsekalja, üzletház
- 1974 Kaposvár, Ifjúsági ház
- 1974 Pécs, OTP Bank
- 1975 Nagykanizsa, Művelődési központ
- 1976 Mohács, Székgyár
- 1977 Nagykanizsa, Bevásárló központ
- 1977 Szentes, Sörgyár, tervezés
- 1978 Pécs, Művelődési központ terv (társtervező: Gettó József)
- 1982 Pécsvárad, Szobrászműterem
- 1982 Kaposvár, Megyeháza
- 1991–96 Németországi exporttervezés lakóépület-együttesek, irodaházak
- 1993 Törökbálint, Schöller gyár
- 1993 Pécs, Opel szalon (társtervező: Specker Attila)
- 1996 Budaörs, Irodaház (társtervező: dr. ing. Lutz Brambach)
- 1998 Pécs, Építőipari szakképzési központ (társtervező: Somlyódi Sándor)
- 1999 Pécs, Reménypuszta, Krematórium
- 2000 Pécs, Székesfehérvár, Autóalkatrész üzletházak

Országos tervpályázatok:

- 1970 Kaposvár, Igazgatási-Művelődési központ, I. díj
- 1974 Nagykanizsai Városközpont, I. díj
- 1974 Kaposvár, Desedai üdülőközpont, I. díj
- 1977 Pécs, Művelődési központ, II. díj

Újságokban folyóiratokban, megjelent publikációk:

- 1962–85 Magyar Építőművészet, épületismertetések, kritikák
- 1962–85 Magyar Építőipar, épületismertetések, kritikák
- 1968–91 Dunántúli Napló, cikkek (városfejlesztés, építészet)
- 1982 Mesteriskolai kiadvány, Meditáció az építészetről
- 1999/V. Építész Közlöny, Építészet és építészek, cikk

Szakmai tevékenységről szóló ismertetések:

- 1953–1994 Évek, művek, alkotók. Ybl díjasok és műveik
- 1968, 1975, 1985, 1989 Dél-Dunántúli Tervező Vállalat (Pécsiterv)
Katalógusok, cégtörténet
- 1969, 1978 Dél Dunántúli Építészeti kiállítások katalógusai
- 1969/11 Jelenkor Irodalmi és művészeti folyóirat
- 1985 Szojka Pál: A Pécsiterv. (A Dél-Dunántúli Tervező Vállalat története)
- 1988 ÉTK, Építés-építészet Magyarországon 1980–85
- 1980–1998 Kortárs Pécsi Építészet
- 2001/2 Új Magyar Építőművészet

